

1.5 OBECNÉ MODELY PŘÍSTUPU STÁTU KE SPORTU

MODELY STÁTNÍHO ŘÍZENÍ SPORTU

Přístup zákonodárců v **jednotlivých** zemích se **liší** v závislosti na historických, kulturních a společenských podmínkách a odráží tím i **koncepci státní politiky sportu**. Podle vztahu státu a potažmo jeho legislativy ke sportu můžeme rozlišovat dva základní modely: **intervenční a liberální**.

Intervenční model

je charakteristický **větší mírou ingerence** státu do sportovních otázek, která se projevuje zejména jeho **odpovědností za rozvoj a podporu** sportu a **kontrolou** soukromých subjektů působících ve sportu. Mezi občanským sektorem a státem jsou proporcionalně rozdělené kompetence a **definované formy spolupráce**, **nezávislost** sportovních organizací se tedy pohybuje ve **státem vymezených hranicích**. Stát si většinou ponechává ve své dispozici státní **reprezentaci**, jako ekonomicky významnou komoditu, a **koncepční, kontrolní, řídicí a finanční** pravomoci.

Nestátním subjektům je protihodnotou za omezenější kompetence poskytnuta „lepší **institucionální organizace sportu**, více garantovaná **bezpečnost** sportovních subjektů, průhlednost financování, respektování základních práv a svobod jednotlivce, perspektiva garantovaného **profesionálního růstu**, uplatnění sportu jako sociálního a ekonomického faktoru, princip **právní jistoty**, to vše jsou atributy, které stojí za zvážení. Státy s intervenčním modelem disponují **základními** zastřešujícími **zákony o sportu**.

Liberální model

V tomto modelu oproti modelu intervenčnímu, nese **hlavní odpovědnost** za sport **občanský sektor**. **Podpůrná role státu** spočívá především v poskytování **veřejné podpory** ve formě **subvencí, zajištění sportovišť** apod. Pro tento model je příznačné, že často **postrádá sportovní legislativu** v užším smyslu a sport subsumuje pod nadřazený pojem **sociálních aktivit**, jako tomu je typicky u **severských zemí**. Tento přístup je výrazem vysoké **kulturní vyspělosti** dané společností a **důvěry** ve sportovní hnutí, které je se subsidiární státní podporou způsobilé **spravovat** sportovní sféru **ku prospěchu všech**.

Ani jeden model se dnes **nevyskytuje** v **čisté** formě, jako býval svého času aplikován **intervenční** model v bývalém Sovětském svazu, Číně, NDR apod. Prvky jednoho z nich se v **různé intenzitě** objevují také ve druhém, což je dáno **harmonizačními** snahami zejména **Rady Evropy a EU** na evropském kontinentě. Koncepčně bychom mohli ČR zařadit spíše do **liberálního** modelu.

Nicméně je potřebné též konstatovat, že **vláda se otázkou sportu v podstatě deset let od Sametové revoluce nezabývala**. Neexistoval **žádný zákon**, který by vymezoval kompetence státu v oblasti sportu, a na který by se podpora sportu mohla odvolat. Občanská společnost tak byla nucena se o rozvoj sportu postarat sama. Situace se zlepšila až s přijetím **Zákona o podpoře sportu v roce 2001**. (více v následující kapitole 3.2)